

TAÐ ERU GLOTTAR Í ÓTTANUM

Millum allan ótta og iva, ið koronutíðin hevur havt við sær, hava eisini verið glottar at hóma, og hóast koronufarsóttin hevur verið ein greið áminning um, hvussu lítil vit í veruleikanum eru, hevur hon eisini givið okkum stundir at hugsa um, hvat tað góða í lívinum er, og hvat vit hava at vera takksom fyri, sigur Marjun Lómaklett, prestur

STEINAR PATURSSON

– Tað kom so bráðliga yvir okkum, og vit finga eina áminning um, hvussu lítil vit eru í mun til skapanarverkið. Tað var so nógv ferð á samfelagnum, og bráðliga vórðu vit bara bukað niður og mint á, at vit kunnu einki. Tað hevur mint okkum á, hvussu lítil og hjálparsleys vit eru í mun til, hvat vit hildu okkum vera.

Soleiðis sigur Marjun Lómaklett um tíðina í mars mánaði, tá korona endiliga kom til Føroya, hóast vit høvdu lisið um, hvussu farsóttin hevði gjørt um seg í øðrum londum.

– Tað hevur elvt til ótrúliga stóran ótta. Vit merktu, hvussu nógvur ótti var í samfelagnum. Fólk kundu fylgja við í miðlunum, hvussu stóðan var í Italia, og hetta setti seg í fólk.

Tað likamliga og sálarliga fylgist

Í øllum óttanum var tað likamliga raðfest fram um tað sálarliga og andaliga, men tað er eisini

ein orsök til tað, metir Marjun Lómaklett.

– Vit hava raðfest tað likamliga framum. Vit hugsaðu ikki um, hvat tað ger við teg at sita einsamallur so leingi. Og tað var ikki fyrr enn seinni, at vit funnu útav, hvussu hart hetta rakti fólk, millum annað okkara eldru, ið sita á sambýlunum, og ikki minst øll tey, sum sita heima einsamøll, og sum bráðliga ikki kundu fáa vitjan meira.

– Men tað var í óttanum fyri nøkrum, ið vit ikki høvdu roynt fyrr. Eingin visti hvat og hvussu, og vit gjørdur bara okkara besta fyri, at eingin skuldi verða smittaður. Tað hevði so avleiðingar, sigur Marjun Lómaklett og vísir á, at tað likamliga og sálarliga fylgist.

– Tankin var, at vit máttu ikki verða smittað, tí vit sóu, at sjúkrahúsini kláraðu ikki at taka øll tey smittaðu inn.

Korona hevur eisini havt sín lærdóm

Tá koronusmittan kom til Føroya, noyddi hon alt samfelagið niður á knø. Handilslívið legðist stilt, uttanlandsferðirnar

vórðu avlýstar, og tær stóru veitslurnar, ið føroyingum dámar væl at halda, gjørdust til lítlar samkomur ístaðin.

Hetta var ein sperd tíð, men hon hevði eisini sín lærdóm at geva.

– Tað var øgilig ferð á samfelagnum, og fólk ferðaðust nógv uttanlands. Men so steðgaði alt upp, og tilveran gjørdist meira intim og nærveran stórri. Tað haldi eg heilt vist er gott, og eg haldi, at vit kunnu siga, at nógv hava funnið útav, at eydnan er kanska ikki bara at fara út í heim. Hon kann eisini vera heima hjá familjuni. Eydnan er beint framman fyri tær, um bara tú gevur tí ans. Hevur tú tíð at steðga á, so sært tú vakurleikan.

Harumframt hevur koronutíðin eisini víst okkum, hvussu væl vit kunnu standa saman, tá á stendur, og hvussu vit kunnu ansa eftir hvørjum øðrum.

– Fólk hava hjálpt hvørjum øðrum við at keypa inn og so

framvegis. Hjálparfelagsskapirnir gjørdur síni átøk, og fólk hava tikið tilmælini og sjálvsábyrgdina til sín - hetta at ansa eftir sær og sínum.

Vit mugu minnst til takksemið

Vit mugu heldur ikki gloyma at vera takksom, hóast hetta árið hevur verið avbjóðandi upp á so nógv mátar. Í øllum óttanum og rokanum er vert at hava í huga, at hóast alt eru vit í Føroyum sloppin rættliga heilskaft frá smittuni í ár, meðan hon hevur elvt til deyða, búskaparniðurgongd og elendigheit aðrastaðni í heimi.

– Nógv hava mist. Kanska ikki vit í Føroyum, men aðrastaðni eru nógv, ið hava mist. Í øllum ráðaloysinum og millum øll tárini kemur Jesus kortini til okkara.

– Vit hava nógv at takka fyri. Takksemi fyri, at vit í Føroyum eru sloppin so væl, og at sjúkrahúsverkið kom so væl

Tað hevur mint okkum á, hvussu lítil og hjálparsleys vit eru í mun til, hvat vit hildu okkum vera

gjøgnum hetta. Guð hevur hildið hondina yvir okkum og ansað eftir okkum. Vit eru sloppin ótrúliga væl, og hugsa vit um londini kring okkum, hava vit veruliga nógv at vera takksom fyri.

Óttin, ið vit sum samfelag hava havt, minnir um tann óttan, ið lærusveinarnir høvdu, tá Jesus varð tikin av døgum. Lærusveinarnir sótu tá handan stongdar dyr og óttaðust, at teir fóru at vera næstir. Hóast stongdar dyr, var Jesus kortini hjá lærusveinunum og gav teimum ugga, og á sama hátt vónar Marjun Lómaklett, at Jesus verður uggi hjá teimum føroyingum, ið sita óttafullir.

– Mítt jólaynski er, at vit - eins og lærusveinarnir - uppliva, at Jesus kemur til okkara. Teir sótu so bangnir og óttafullir í ráðaloysi og iva, men Jesus kom til teirra, hóast stongdar dyr, og eg vóni, at vit eisini í okkara iva uppliva, at Jesus kemur til okkara og uggar okkum í hesum døgum.

